

Zully Mustafa

**STRUGURII S-AU COPT
ÎN LIPSA EI**

TRITONIC
LIT

Zully Mustafa s-a născut la 12 aprilie 1976 în Medgidia, județul Constanța. A absolvit Liceul Pedagogic din Constanța și Colegiul de Institutori — Universitatea Constanța. Lucrează în presă de la vârsta de 19 ani, în paralel urmîndu-și profesia de învățătoare. După stabilirea în București a fost, pe rînd, secretară, reporter, redactor, corector de carte, traducător, actriță, scenaristă. A debutat editorial în 2003 cu cărți educative, versuri și povești pentru copii. Printre titlurile publicate: *Povestea curcubeului*, *Povestea mierii*, *Povestea pîinii*, *Povestea laptelui*, *Povestea vîntului*, *Unde a dispărut Primăvara*, *Legendele Apelor* (nominalizată la premiile AER), *Scrisoare pentru iepuraș*, *Filipică și Moftulici*, *Mînzdrăvan*, *Balada căpșunilor fără culoare*.

Blog: <http://zully-mustafa.weblog.ro>

Pentru Nadia și Codrin

„La Cais“

Noapte de iunie. Noapte de sînziene.

Mă-ntorsesem cu cîteva ore înainte în oraş, după un an de absenţă, timp în care nu dorisem să iau legătura cu nimeni. Plecasem oarecum în trombă, fără să mă uit în urmă, fără să vreau să mă mai întorc vreodată. Departe de casă, într-un oraş străin, trăisem un an plin de ură, fără nici un pic de deznădejde, o ură neînduplecată, rece, crudă.

Singura pe care voiam s-o revăd era prietena mea, Ada. O mai căutasem eu de cîteva ori în perioada mea de izolare, dar parcă intrase în pămînt. Renunţasem repede. Două telefoane, o promisiune nerespectată şi apoi tăcerea. Acum însă, n-am mai stat prea mult pe gînduri, mi-am tras la repezeală o pereche de blugi uzaţi, un tricou cam jerpelit şi, parcă atinsă de zvicnetul unui resort, de teamă să nu mă răzgîndesc mai mult, am tăbărît în primul taxi şi, după zece minute băteam deja la uşa micului ei apartament.

Revedere exuberantă. Auzisem că se pregătea să plece în Dubai peste două luni, sau cam așa ceva, dar pînă nu i-am văzut geamantanele nou-nouțe, pașaportul și hotărîrea din ochi n-am crezut-o capabilă să se desprindă atît de curajos din brațele unei vieți sigure. Cîndva era mîndră de slujba ei. Mîndră și de iubitul ei, Gelu, cu care-și făcuse planuri să se mărite. Între timp îl părăsise. Nu-i mai ajungeau toate astea. N-o mai mulțumea nimic.

Facem cafea, aprindem țigări și vorbim în bucătăria ei minusculă de ale noastre. Mă găsește și ea schimbată. Îmi spune că nu mai sînt așa de băiețoasă, că trăsăturile mele sînt îndulcite de o anumită lumină. Mă uit critic la mine, în halul în care-am fugit de-acasă, unde naiba vede ea feminitate? Se-nșală, am aceiași blugi rupți din liceu, aceeași cută adîncă între sprîncene, aceeași atenție distributivă a animalului prins în cușcă. Totul e o mască. O pieptănătură cuminte, o privire tîmpă și imediat poți deveni feminină. În preajma ei mă simțeam în siguranță însă.

Pîna la Ada nu mai cunoscusem nici o ființă atît de tînără care să emane atîta căldură umană, atîta generozitate față de cei dragi. Avusese și ea dezamăgirile și umilințele ei, dar obrazul îi rămăsese proaspăt, curat, de parcă nu primise nici o palmă din partea vieții. Știa să treacă, nu înțelegeam cum, cu fruntea sus peste toate nenorocirile. Și cînd vorbeam, ca acum, chiar dacă trecuse un an peste noi, dispăreau ca prin farmec toate relele și parcă nimic din ceea ce ni se întîmplase nu mai era grav.

Îmi plăcea, mai ales, să fumez cu ea din aceeași țigară, nu repetasem cu nimeni experiența asta. Ne aparținea, un obicei prost ce dura de la începutul prieteniei noastre și căruia îi dusesem dorul.

„Să mergem în oraș, ce zici?!“ propuse ea. „Numai noi două, ca-n vremurile bune, vrei?“ Nu prea voiam. Nu-mi spuneau nimic fețele astea împotmolite în acest oraș de provincie, nu doream să-mi fac cunoștințe cărora le uitam numele imediat ce-mi întindeau mîna. Asta mă obliga să le rețin mutrele, și nu mă puteam lăuda cu o memorie bună în această privință. Îmi plăcea să stau aici, în camera asta cu iz de vanilie și sirop de trandafiri și să-i cotrobăi prin lucruri, prin

cărți, prin cutia cu amintiri. Poate făceam clătite cu ciocolată și poate dansam pe muzica ei, așa, ca două nebune, „ca-n vremurile bune, Ada, ca-n vremurile bune... Nu vreau să fiu simpatică pe la terase cu străinii“, i-am spus îmbufnată. Mi-a susținut privirea. Nu era de înduplecat. „Bine, dar nu ne-am văzut de un an, gagic, de ce trebuie să mă scoți din văgăună?“ „Hai, hai... vreau să le arăt și altora ce frumoasă ești...“ m-a tras ea cu putere din patul moale, din pernele de puf unde mă instalasem atît de bine. „Mda, s-a întors bufonul în oraș“, am bolborosit și m-am scuturat de lene. Și cum unul dintre obiceiurile noastre era ca atunci cînd una propunea ceva, cealaltă să nu refuze și nici să se eschiveze, n-am mai avut de ales.

„Foarte bine, îi spun, dacă tu vrei asta, fie! Dar o să ne vedem mai tîrziu, am ceva de rezolvat“ Era o treabă stupidă, un telefon de dat, cît să-mi aranjez o slujbă după ce trece vara asta plină de foșnete de tei și soare împrăștiat pe străduțe. Și am plecat de la Ada, regretînd deja umbrele care cădeau de la fereastra ei pe covorul cu motive geometrice.

Să mă schimb de cojile astea cît mai repede, îmi spun, și-mi arunc hainele într-un colț. Aveam pe atunci obiceiul să vorbesc cu mine în gînd și uneori cu voce tare. Numai gîndul că trebuia să ies din nou din casă, pentru alte flirturi cretine, pentru niște victime sigure, pentru acei tineri pe care-i consumam în maximum jumătate de oră, mă obosea. Pentru cîteva clipe am ezitat. Am deschis dulapul din lemn de nuc. Am scanat cu privirea alaiul de haine din interior fără să mai știu de ce l-am deschis. Culorile vii m-au făcut să îngustez ochii și am închis dulapul fără să aleg nimic. M-am privit apoi în oglinda pătată de vreme și mi-am închipuit-o pe Ada vorbind celorlalți cu voce joasă despre

mine, ca și cum le-ar fi împărtășit o mare taină. O să-i facă pe toți să mă aștepte, de parcă aș fi fost o fantomă, sau o mare personalitate, și pe urmă o să cadă singură în ridicol că nu mai apar. Acum, după ce-o regăsisem, nu mai aveam de gând să o supăr.

Mda, deschid din nou șifonierul și ușile scîrțîie lemnos. Cu ce să mă îmbrac? Normal, nu sînt nici eu diferită de alte fete de vîrsta mea care nu au altă preocupare în perioada verii decît să se hrănească și să-și umple timpul cu niscaiva flirturi ieftine de-o seară, sau două, sau cine știe cîte, așa, ca un fel de perioadă de tranziție, ca un culoar în care te plimbi superficial, în care-ți odihnești inima și mintea, ca o pregătire pentru o nouă plecare. Ce dilemă stupidă! De fapt, nu mă gîndesc atît cu ce să mă îmbrac, cît ce anume personaj să joc în seara asta pe terasa „La Cais“, unde știam că se strîng cîtiva intelectuali rătăciți în lumea iluzorie a idealurilor lor pierdute, nelipsitul homosexual de care făcea toată lumea bășcălie luîndu-l în serios, cîtiva cretini dichisiți, proaspăt bărbieriți, care-și scoteau în oraș iubitele ca să le mai ia ochii cu cîte un suc, sau să le arate celorlalți că au reușit și săptămîna asta să-și schimbe partenera, apoi să vorbească la o bere, ca-ntre băieți, cum stau treburile cu viața lor amoroasă. Amănunte pe care le considerau picante. Pe mine mă umpleau de spume și deveneam volubilă, enervantă și disprețuitoare. Dar, altfel, terasa aia era singurul loc plăcut, intim, cu muzică lentă, prețuri accesibile și un cais enorm care ținea umbră pe timp de zi și foșnea liniștitor pe timp de noapte.

Hotărăsc să mă îmbrac în negru și singurul lucru pe care mi-l scot în evidență sînt ochii. Se vede în ei o răutate seacă și rece pe care nici măcar nu vreau s-o mai ascund. Așa, sînt sigură că nimeni nu va avea cu-

rajul să mă deranjeze din discuțiile mele cu Ada, iar curioșii n-au decît să stea deoparte. Nu știu, zău, de ce eram așa de zavistită pe viață. Sînt sigură însă că atunci aveam toate motivele.

Ne întîlnim la ora stabilită și, ca prin minune, găsim o masă liberă. Nu-mi aflu locul printre străinii aceștia, nu știu exact de ce am părăsit bucătăria Adei, locul preferat al confesiunilor noastre. Puteam să stau foarte bine cu genunchii la gură și s-o ascult vorbind ore în șir, aici însă trebuia să mă comport ca atare, pentru ca eram în mica societate searbădă a orașelului meu de provincie. Mă simțeam privită fără să știu exact de unde anume, din ce parte, și n-aveam chef să întorc capul ca să nu atrag atenția. Mi-era egal. Și totuși eram încolțită cu mare curiozitate de cineva.

„Știi“, îmi șoptește Ada la ureche, „Karin e aici, chiar în spatele tău“. Mda, Karin, acel personaj controversat din povestirile ei, un bărbat pe care-l iubea fără speranță, genul de magician care apărea și dispărea după poftele lui, o figură insipidă, anostă, pe care nu reușisem s-o rețin niciodată pentru că nu-mi inspira încredere. Nu legasem două vorbe între noi, dar știam foarte multe unul despre celălalt, din auzite, de la Ada. Eu o sfătuisem să-l lase dracului în pace, ea nu asculta în nici un fel. Iar acum îi bubuia inima numai pentru că-l văzuse și mi-am dat seama de ce dorise să ieșim în oraș, tocmai aici, la terasa asta minusculă, într-o noapte atît de umedă, dar atît de sugestivă pentru ea.

„Și Karin ăsta al tău nu știe să-ți adreseze cîteva cuvinte de salut? Nu l-au învățat ai lui c-așa-i frumos să se poarte cu femeile care-l iubesc?“ am întrebat eu zburlită și sătulă de prea multe situații de acest gen. Am aruncat în sfîrșit o privire sfidătoare peste umăr spre masa iubitului ei. „Care dintre ei este?“ „Cel chel,

cu puloverul aruncat pe umeri“, mi-a răspuns ea zîmbind, dar nu mie, ci unui gînd ascuns. Un individ grăsun se lăfăia pe scaunul din plastic. Își rezemase greutatea trupului pe spătarul alb. Era înconjurat de prieteni, unul și unul, bea bere și rîdea sacadat, în barbă, la glumele celor din jur, dezvelindu-și dinții mici și albi, conștient de prezența Adei, dar ignorînd-o deocamdată total. Aș fi pus pariu pe orice că în momentul în care am trecut pragul terasei cel puțin unul dintre prietenii lui de pahar i-a atras atenția, printre dinți, în timp ce ducea gîtul sticlei de bere la gură: „Uite-o pe Ada“ și că el dăduse din umeri nepăsător. Așa-mi plăcea mie să pariez din orice și, pentru că rareori pierdeam, luam măruntele dar multele idei care-mi zburau prin scăfirlie ca verdicte de sine stătătoare. Nu mă interesa decît scenariul imaginat de mine.

„Cum poți suporta una ca asta?“ am întrebat-o pentru a nu știu cîta oară, îngrijorată. „Nu-ți dai seama că-ți face rău?“ Știam răspunsurile, nu era nevoie să mi le dea ea. Am dat din mîna cu lehamite. Se spune că atunci cînd iubești fără speranță faci pînă și lucruri care-ți calcă demnitatea în picioare. Încă n-am iubit în halul ăsta. M-am trezit, în schimb, într-o dimineață că toate sentimentele frumoase pe care le avusesem pentru cineva dispăruseră fără urmă. Uite-așa, brusc, parcă cineva pocnise din degete și mă trezise dintr-o hipnoză prelungită. Scuturasem pletele și mă înfip-sesem din nou în realitatea crudă a viselor mele, ca și cum timpul pierdut nu făcuse altceva decît să mi le coacă și mai tare în loc să mi le șteargă din imaginație.

Aș fi vrut ca măcar pentru un minut să nu mai fiu atît de încordată în interior, ca o mîță gata să sară la bătaie, aș fi vrut ca pietena mea să înțeleagă ceea ce eu înțelesesem departe de toți, că există oameni care